

Ἄ. Ἀλλὰ μείνον μεθ' ἡμῶν.

Ἡ. Ἀλλοτε θὰ γείνη τοῦτο· νῦν δὲ πρέπει νὰ σπεύσω εἰς τὸ ἔργον μου.

Ἄ. Ἀλλ' εἶθε νὰ εὐτυχήτης καὶ νὰ ἐπανεέλθης καλῶς· ἐγὼ δὲ μεταβαίω ὅπως διατάξω εἰς τοὺς ὑπηκόους μου εὐτυχίας καὶ χοροὺς διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην εὐτυχίαν μου.

Ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ διαλόγῳ φαίνεται ἀληθῶς ἡ λεπτότης καὶ ἡ μεγάλη τέχνη τοῦ Εὐριπίδου. Ἡ λύσις τοῦ δράματος ἦτο ἀναμφιβόλως δυσχερεστάτη. Πῶς νὰ καταστήσῃ πιθανὴν τὴν ἀναβίωσιν τῆς Ἀλκῆστιδος; Πῶς νὰ παρουσιάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πρόσωπον, ὅπερ πρὸ μικροῦ εἶδεν ὁ θεατὴς νεκρὸν καὶ ἀπλοῦν πτώμα; Πῶς νὰ ἐμβάλῃ εἰς αὐτὸ λόγον καὶ κίνησιν χωρὶς νὰ καταστρέψῃ τὴν πλάνην τῶν αἰσθήσεων, χωρὶς νὰ καταστήτῃ αὐτοχρημα τερατώδη πάντα ὅσα πρὸ μικροῦ συνέβησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τὴν ἀγωνίαν, λέγω, τὸν ἀποχαιρετισμὸν καὶ τὸν θάνατον τῆς Ἀλκῆστιδος καὶ προσέτι τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Ἀδμήτου; Ὅλα ταῦτα τὰ προσκόμματα παρῆλθε τεχνικῶς ὁ Εὐριπίδης ἀποφεύγων νὰ ἐμβάλῃ φωνὴν καὶ κίνησιν εἰς τὴν Ἀλκῆστιν· οὕτω δὲ ἀντὶ τῶν παραφορῶν τῆς χαρᾶς τῶν παρ' ἐλπίδα ἀναβλεπομένων συζύγων, ἀντὶ, λέγω, τῆς χαρᾶς ταύτης, ἥτις ἐν τῇ παραστάσει ταχέως ἀποθαίνει μονότονος, ἔχει ὁ θεατὴς πρὸ τῶν ὀρθοκλινῶν του σοβαρὰν καὶ μυστηριώδη σκηνὴν ἐν ᾗ τὸ θαυμαστὸν οὐδόλως παραβλάπτει· οὐδὲ ἐξαλείφει διὰ τῆς παρουσίας του τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα καὶ ἐν ᾗ ἡ ἀναγνώρισις γίνεται μικρὸν κατὰ μικρὸν ἢ ἐκ τῆς λύσεως ταύτης προσερχομένη ἐντύπωσις εἶναι λίαν συγκινητική· τὸ πᾶν εἶναι ἐν αὐτῇ ἥρεμον καὶ μέγα· τὸ πᾶν ὄζει θανάτου, ὅστις εἶναι εἰσέτι παρῶν, καὶ ζωῆς, ἥτις εἶναι μὲν μακρὰν, ἥτις ὅμως ἐπανερχεται μικρὸν κατὰ μικρὸν· τὸ πᾶν ἐπὶ τέλους εἶναι ἐν αὐτῇ πιθανόν· διότι ὁ Εὐριπίδης ἀποφυγὼν νὰ ἐμβάλῃ φωνὴν καὶ κίνησιν εἰς τὴν Ἀλκῆστιν ἔμεινεν ἐντὸς τῆς ἀληθείας.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἰλαροτραγωδία τῆς Ἀλ-

κῆστιδος, ἐν ᾗ ὁ κοινῶς μισογύνης νομιζόμενος ποιητὴς ἐπλεξε τὸν κάλλιστον τῶν στεφάνων τῆς ἐναρέτου γυναικός.

10 Μαΐου 1877. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Δ. Βερετοκλῆς.

ΑΙ ΕΝ Τῇ ΚΕΝΤΡΙΚῇ ΑΣΙΑ ΚΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ.

Ἐπ' ἐσχάτων ἡ κεντρικὴ Ἀσία κατέστη ἀντικείμενον πολλῶν ἐρευνῶν, σκοποῦσθαι νὰ καταστήσῃσι γνωστὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τοὺς θεσμοὺς τῆς χώρας ταύτης· ἰδίως δὲ οἱ Ῥῶσσοι συγγραφεῖς ἡσχολήθησαν εἰς τὸ νὰ ἐξετάσωσι τὴν νῦν κατάστασιν τῆς Ἀσίας γεωγραφικῶς καὶ ἐθνογραφικῶς. Πολλοὶ Ῥῶσσοι σοφοὶ ἡσχολήθησαν περὶ τῶν φυτῶν καὶ περὶ τῶν ζώων τῶν μερῶν ἐκείνων καὶ ἐδημοσίευσαν ἀξιολόγους ἐκθέσεις περὶ τῶν περιηγήσεων των, ἡ δὲ κυβέρνησις οὐκ ὀλίγον ἐνεθάρρυνε τὰς ἐπιστημονικὰς ἐκδρομὰς καὶ τὰς ἐπιχειρηθείσας ἐργασίας ὑπὸ τῶν γεωγραφικῶν καὶ φυσιολογικῶν ἐταιριῶν καὶ συνέστησεν ἐπιτροπὴν ἐντολὴν ἔχουσαν νὰ συλλέγῃ πολιτειαγραφικὰς πληροφορίες περὶ τοῦ Ῥωσικοῦ Τουρκεστάν. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἐδημοσίευσεν τέσσαρας τόμους, περιέχοντας ποικίλας σημειώσεις περὶ τῶν πληθυσμῶν, τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς παραγωγῆς τῆς χώρας.

Αἱ σχέσεις τῆς Ῥωσσίας πρὸς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν ἀνάγονται εἰς τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα. Τότε ἤρχισαν οἱ Τζάρροι νὰ στέλλωσι πρεσβευτάς, στίφη δὲ τυχοδιωκτῶν ἐποιοῦν ἐκδρομὰς ἐν Χίβᾳ· ἀλλ' αἱ τακτικαὶ καὶ μεγάλαι ἐκστρατεῖαι μόλις ἤρξαντο ἐπὶ Πέτρου τοῦ Μεγάλου (1717), ὅστις ἔστειλε κατὰ τῆς Χίβας ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα στρατοῦ ὑπὸ τὸν πρίγκηπα Μπέκοβιτς Τσερκάσκη. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἀπώλετο εἰς τὰς ἀμώδεις τῆς Ἀσίας πεδιάδας, τ' αὐτὰ δὲ περίπου ἔπαθε καὶ ὁ Λιχαρέφ, ὅστις εἶχε διαταχθῇ ν' ἀναπλεύσῃ τὸν Τσόρνη-Ἰρτσίτς.

Αἰδύο αὐταὶ ἐκστρατεῖαι προέθεντο κυρίως τὴν ἀνακάλυψιν τῶν χρυσοφόρων γαιῶν, αἱ ὑπέθετον ὑπαρχούσας ἐν Ἀσίᾳ συγχρόνως δὲ ἐπεδίωκον καὶ κατακτήσεις. Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν αὐτῶν Πέτρος ὁ Α΄. παρητήθη προσωρινῶς τοῦ σχεδίου του, καὶ τοὶ αἱ στέππαι ἦσαν, κατὰ τὴν ἔκφρασίν του, αἱ *πόλαι τῆς Ἀσίας* οὐχ ἤττον ὁμῶς διετήρησε τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ συγκοινωνήτῃ πρὸς τὰς Ἰνδίας καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀποκατασταθῇ ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὁχθῆς τῆς Κασπίας. Τῷ 1712 κατέκτησε τὸ Γιλάν καὶ τὸ Μαζανδεράν, ἀλλ' ἡ κατάκτησις αὐτῶν δὲν ἀπεδείχθη ὠφέλιμος ὅσον προσεδόκατο, μετ' οὐ πολὺ δὲ αἱ ἐπαρχίαι αὗται ἀπεδόθησαν τῇ Περσίᾳ. Δεκαπέντε ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου Πέτρου τοῦ Α΄. ἡ Ῥωσσία οὐδεμίαν ἐποίησε πρόοδον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Ἀσίας καὶ προσεπάθησε κυρίως νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ μεθόριά της διὰ μακρᾶς σειρᾶς φρουρίων καὶ στρατιωτικῶν σταθμῶν. Τῷ 1732 ὁ χάνης τῆς μικρᾶς φυλῆς τῶν Κιργίσιων, Ἀμπουλχαῖρ, ὑπέκυψεν ἐκουσίως εἰς τὴν Ῥωσσίαν, ἔκτοτε δὲ ἄρχεται ἡ περίοδος τῶν Ῥωσσικῶν κατακτήσεων ἐν Ἀσίᾳ. Μετὰ εἰκοσιπέντε ἔτη οἱ Ῥῶσσοι κατέλαβον μέρος τοῦ βασιλείου τῆς Τζουγκαρίας, ὅπερ εἶχον κυριεύσει οἱ Κινέζοι, καὶ ἀρχομένης τῆς βασιλείας Αἰκατερίνης τῆς Β΄. ἡ Ῥωσσία ἦν κυρία μεγάλης χώρας ἐκτεινομένης ἀπὸ τῶν Ἀλταίων ὀρέων μέχρι τῆς Κασπίας θαλάσσης. Ἡ αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη οὐδεμίαν σπουδαίαν διέταξεν ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατείαν, δεξιῶς ὁμῶς πάνυ ἐπωρελήθη τὸν ἀνταγωνισμόν ὅστις ἐπεκράτει μεταξὺ Βασκίρων, Κιργίσιων καὶ Καλμούκων καὶ ἀντέταξε τοὺς μὲν κατὰ τῶν δὲ χάριν τῶν σκοπῶν της. Τὸ διαίρει καὶ βασιλεὺς ἐφηρμόσθη ἄριστα καὶ ἀπεδείχθη ἡ θεμελιώδης βάσις τῆς Ῥωσσικῆς πολιτικῆς ἐν Ἀσίᾳ. Οἱ νομάδες μετ' οὐ πολὺ ἐγένοντο ἄφαντες ἐκ τῶν μεθορίων τῆς Εὐρώπης, οἱ μεταξὺ Βόλγα καὶ Οὐράλ οἰκοῦντες Καλμούκοι ἀπεσύρθησαν εἰς Τζουγκαρίαν καὶ τὸ πρὸς τὴν Ἀσίαν ἐμπόριον ἐτράπη εἰς Ὀρεμβούργον,

Τρούσκ καὶ Πετροπαυλόσκ' συγχρόνως δὲ ἐνίσχυσον τὰς γραμμάς τοῦ Οὐράλ καὶ τοῦ Ἰρτίς, ὥστε βαθμηδὸν οἱ νομάδες ἐξέλιπον ἐκ τῶν μερῶν ἐκείνων, μηδεμίαν παιοῦντες ἐκδρομὴν, καὶ οἱ χάναι τῶν Καλμούκων ἐξελέγοντο κατὰ τοὺς πόθους τῆς Ῥωσσίας. Μόνον ἐμπορικαὶ σχέσεις ὑφίσταντο τότε πρὸς τὰ χανάτα τῆς Νίβας, τῆς Βουχάρας καὶ τῆς Χοκάνδης, οὐδὲν δὲ τέως εἵχε ληφθῆ μέτρον κατὰ τῶν Τουρκομάνων, οἵτινες ἐλήστευον τοὺς ἐμπόρους εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Κασπίας. Ἀπ' ἐναντίας, ὁ αὐτοκράτωρ Παῦλος κατενόησεν ὅτι ἐν ταῖς στέππαις τῆς κεντρικῆς Ἀσίας ἦν ἡ ἀγούρα εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅθεν ἤθελε νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς Ἀγγλοὺς· συνεμάχησε μάλιστα πρὸς τὸν Βονοπάρτην, ὕπατον ὄντα, καὶ συνωμολόγησε πρὸς αὐτὸν συνθήκην, ἐν ᾗ ἀνεφέρετο ὅτι στρατὸς ῥωτογαλλικὸς θ' ἀπεβιβάζετο εἰς Ἀστραβὰδ καὶ διὰ τοῦ Χοροσάν καὶ τοῦ Ἀργανιστάν θὰ εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἰνδικήν· ἀλλὰ τὸ σχέδιον ἐναυάγησε, θανόντος τοῦ αὐτοκράτορος Παύλου. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Α΄. ἡ Ῥωσσία παρσύρθη εἰς τοὺς κατὰ τοῦ Ναπολέοντος πολέμους, ὥστε οὐδόλως ἔσχε καιρὸν ν' ἀσχοληθῇ εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1820 τὰ πράγματα μετεβλήθησαν χάρις εἰς τὸ μεγαλεπήβολον τοῦ κόμητος Σπεράνσκη. Τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα ἀντικατέστησαν σώματα μεταβατικά, ἐντολὴν ἔχοντα νὰ ἐπιτηρώσι τοὺς νομάδας, ἡγεῖραν δὲ ὁχυρώματα πέριξ τῶν ὁποίων συνίστησαν χωρία τῶν Κοζάκων. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου τοῦ ἀποικισμοῦ κατώρθωσαν νὰ εἰρηνεύσωσιν αἱ στέππαι τῆς μεσημβρινῆς Σιβηρίας, ὅπως δὲ προστατεύσωσι τὰς ἀποικίας τῶν Κοζάκων, ἀνήγειραν ὁχυρώματα πρὸς τὰ πρόσω.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀρχὴ τῶν κατακτήσεων, αἵτινες ἀργότερον ἔφεραν τοὺς Ῥώσσους εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἰνδοκοῦς καὶ τοῦ Ἀλμπόρ· ἐντούτοις μόλις κατὰ τὸ 1835 συνέδεσαν τὰ φρούρια Ὀρσκ καὶ Σβερνογολάβια, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὀρεμπούργ καὶ ἐπὶ τῆς παρακειμένης χώρας τῶν Κιργίσιων,

διὰ σειρᾶς χαρσκιωμάτων, ἀφίρεσαν δὲ ἀπὸ τοὺς Κιργίσιους ἱκανὴν χώραν, ἣν παρεχώρησαν εἰς ἀποίκους Κοζάκους, ὅπερ οὐ μικρὸν δυσηρέστησεν ἐκείνους καὶ ὅπερ ἠνάγκασε τὸν στρατηγὸν Περόφσκη, ν' ἀνεγείρῃ ἰσχυρὰ φρούρια, σινικὸν, οὕτως εἰπεῖν, τείχος. Συγχρόνως ἤγειραν ἐν τῷ ὄρμῳ Καϊαδὰκ τὸ φρούριον Νόβο Ἀλεξανδρόφσκη χάριν προστασίας τῶν ἀλιευτικῶν καταστημάτων τῆς Κασπίας. Αἱ προπαρασκευαί αὗται οὐδόλως ἐφόβισαν τοὺς Τουρκομένους καὶ Κιργίσιους, οἵτινες ἐξηκολοῦθον ληστεύοντες τὰς ἐμπορικὰς συνοδίας, προσβάλλοντες τοὺς σταθμοὺς καὶ ἐξανδραποδιζόντες τοὺς ἐμπόρους καὶ ἄλλους Ῥώσσους. Δημοσίᾳ ἐπωλοῦντο εἰς Χίβαν οἱ Ῥώσσοι δοῦλοι, ὧν ὁ ἀριθμὸς τότε ἀνέβαινεν εἰς χιλιάδας· διὸ ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ διατάξῃ σύντονα μέρη καὶ μετὰ τινὰς ἀτυχεῖς διαπραγματεύσεις ἐστειλε τὸν στρατηγὸν Περόφσκη μὲ 5000 ἀνδρῶν κατὰ τοῦ χάνου Ἀλλακούλ.

Ἡ ἐκστρατεία αὕτη ἀπέτυχεν οἰκτρῶς, διότι αἱ ἀσθένειαι ἀπεδεκάτισαν τοῦ Περόφσκη τὰ στρατεύματα, ἅτινα, ἀφοῦ ἐπὶ μῆνας περιεπλανήθησαν εἰς τὰς στέππας, ἐν μέσῳ τῶν χιόνων, καὶ ἀπέβαλαν ὑπὲρ τὰ δύο τρίτα τῶν ἀνδρῶν, ἐπέστρεψαν ἐν κακῇ καταστάσει εἰς Ὀρεμβούργον. Ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος ὁμοῦς δὲν ἀπέβαλε πᾶσαν ἐλπίδα νὰ πραγματωθῇ τὸν σκοπὸν του καὶ διέταξε νὰ προπαρασκευασθῇ νέα ἐκστρατεία, διὸ ὁ χάνης τῆς Χίβας ἔσπευσε, φοβηθεὶς, νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ῥώσσους αἰχμαλώτους, κατήργησε τὸ δουλεμπόριον εἰς τὰ κράτη του καὶ ἐστειλε πρεσβείαν εἰς Πετρούπολιν. Ῥαχίμ, ὁ διαδεχθεὶς τὸν ἀποβιώσαντα χάνην, τῷ 1842 συνωμολόγησε πρὸς τὴν Ῥωσσίαν συνθήκην, δι' ἧς ὑπεχρεοῦτο νὰ διάγῃ ἐν εἰρήνῃ πρὸς τὴν αὐτοκρατορίαν, νὰ μὴ παρεμβάλλῃ προσκόμματα εἰς τὸ Ῥωσσικὸν κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐμπόριον, νὰ μὴ εἰσπράττῃ φόρον ἀπὸ τὰ Ῥωσσικὰ ἐμπορεύματα ἄνω τῶν 500 (ἐπὶ τῆς ἀξίας των) καὶ νὰ σέβηται τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν ξένων. Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ συνθήκη

αὕτη ἔμεινε χάρτης ἄγραφος, διότι κατόπιν εἰ χάναι τῆς Χίβας ἐδοχθῶν ἐν τῷ κρυπτῷ τὸν διαβόρτον ἀρχηγὸν τῶν ἐπαναστατῶν Κενισάρ Κασιμῶφ καὶ στίφη νομάδων ἐποιοῦν συχνὰς ἐπιδρομὰς ἐπὶ τοῦ Ῥωσσικοῦ ἰδάφους, ἀλλὰ καὶ οἱ Ῥώσσοι ἐλάμβανον τὰ μέτρα των, ἐνισχύοντες ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰ ἐν Ἀσίᾳ μεθόριά των. Μετ' οὐ πολὺ ἀνήγειραν τὰ φρούρια Τουργάκ καὶ Ἰργίζ ἅτινα μετὰ τῶν Οὐλουταοῦ, Ἀκταοῦ, Καρχαραλῆ, Ἀϊγυούζ καὶ Κοπάλ ἀπετέλεσαν κατὰ τὸ 1846 στρατηγικὴν γραμμὴν, ἥτις πρὸς νότον καὶ πρὸς βορρᾶν ὑπερήσπιζεν ἄριστα τὰ σύνορα. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὑπετάγησαν εἰς τοὺς Ῥώσσους ἡ μεγάλη ὁρδὴ τῶν Κιργίσιων ἥτις πρὶν ὑπέκειτο κατ' ὄνομα ὅτε μὲν εἰς τὴν Κίναν, ὅτε δὲ εἰς τὴν Χοκάνδην, ἠγείρετο δὲ τὸ φρούριον Ῥαήμ ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ σιρ Δαριά, ὥστε αἱ κτήσεις τῆς Ῥωσσίας συνήπτοντο ἤδη πρὸς τὰ χανάτα τῆς Χίβας καὶ τῆς Χοκάνδης. Ἀφευκτοῦ ἦν ὡς ἐκ τούτου ῥῆξις τις, καθόσον μάλιστα εἶχον κατακτήσει χώρας τινὰς τῶν χανάτων καὶ ἠξίουσαν νὰ φορολογῶσι τοὺς Κιργίσιους τοὺς οἰκοῦντας εἰς Σιρ Δαριά· τότε δὲ ἐπανέλαβον οἱ Χιβαῖοι καὶ οἱ Χοκάνδιοι τὰς ἐπιδρομὰς των ἐπὶ τῆς Ῥωσσικῆς χώρας. Αἱ ἐπιδρομαὶ καὶ ληστεῖαι ἐπετείνοντο, ὁ δὲ Γιακούπ βέης, ἀξιωματικὸς ἐν ὑπηρεσίᾳ τοῦ χάνου τῆς Χοκάνδης, κατὰ τὸ 1851 ἤρπασε τῶν Κιργίσιων, οἵτινες διετέλουν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ῥωσσίας, 75000 ζῶα. Ὁ στρατηγὸς Περόφσκης ὤφειλε νὰ περιστείλῃ τοὺς ληστὰς, τῷ δὲ 1853 ἐκυρίευσε τὸ φρούριον Ἀκ Ματσέτ, τὴν φωλεὰν ταύτην τοῦ Γιακούπ βέη, ὅπερ μετωνόμασεν ἐκ τοῦ ὀνόματός του φρούριον Περόφσκη. Ἡ θέσις αὕτη εἶχε μεγίστην στρατηγικῶς ἀξίαν, οἱ δὲ Χοκάνδιοι ἐθεώρουν ὡς κλειδὸν τῶν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Σιρ Δαριά κτήσεών των· διὸ ἠθέλησαν ν' ἀποδιώξωσι τοὺς Ῥώσσους, προσβάλλοντες αὐτοὺς αἰφνιδίως· χάρις ὁμοῦς εἰς τὴν ἱκανότητα τοῦ φρουράρχου Ὀγκρέφ ἀπεκρούσθησαν. Οἱ Ῥώσσοι ἐν τούτοις ἐξηκολοῦθον περιβάλλοντες τὰς

κτήσεις των διὰ σιδηροῦ περιφράγματος καὶ ἐξέτεινον αὐτάς. Κατὰ τὸ 1859, 1864 καὶ 1865 κατέκτησαν ἀλληλοδιαδόχως πολλὰ καὶ σπουδαῖα στρατηγικῶς μέρη. Τὴν ἐκστρατείαν τοῦ 1864 διεύθυνεν ὁ ἀπὸ τοῦ Σερβικοῦ πολέμου γνωστότερος καταστάς Τσερνάγεφ· ἀομόδιοι δὲ κριταὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι μέγα ἦν τὸ κατόρθωμα.

Ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις ἤθελε νὰ στῇ καὶ νὰ σχηματίσῃ ἐκ τῶν κατακτηθεισῶν ἐπαρχιῶν τὸ χανάτον τῆς Τασκένδης, παρασυρθεῖσα ὁμῶς ὑπὸ τοῦ ζήλου τῶν στρατιωτικῶν διοικητῶν, οἵτινες ὑπερέβαινον συνεχῶς τὰς ὁδηγίας των ἵνα ἐφελκύσῃ, διαπρέποντες, τὴν εὐνοίαν τῶν ἐν Πετροπόλει ἰσχυρῶν, ὧφειλε νὰ πολεμήσῃ πρὸς τὴν Χακάνδην, ἥτις εἶχε συμμαχήσει τότε πρὸς τὸν ἐμίρην τῆς Βουχάρας. Αἱ ἐχθροπραξίαι ἄρα ἤρξαντο τῷ 1866, οἱ δὲ Ῥῶσσοι ἤλωσαν τὸ Οὐρά-Τιουμπὲ καὶ τὸ Τζιζάκ, ὥστε ἡ Χίβα καὶ ἡ Βουχάρα διετέλεσαν ἐντελῶς ἀποκεχωρισμένοι. Τῷ ἐπὶ ἐτος ἀνεκήρυξαν τὰ κατακτηθέντα μέρη ἐπαρχίαν καὶ κατόπιν κυβερνεῖον τοῦ Τουρκεστάν, μὲ πρωτεύουσιν τὴν Τασκένδην, πολιτικὸν δὲ καὶ στρατιωτικὸν ἀρχηγὸν τῆς νέας ἐπαρχίας διώρισαν τὸν στρατηγὸν φὸν Κάουφμαν, καταστάντα διάσημον ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐπὶ Χίβαν στρατείᾳ. Κύριον μέλημα τοῦ νέου διοικητοῦ ἦν τὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν κυριαρχίαν τῆς Ῥωσσίας διὰ τῆς συνομολογήσεως εἰρήνης πρὸς τοὺς δύο ἐχθροὺς ἡγεμόνας, πρῶτος δὲ ὁ χάνης τῆς Χακάνδης συνήνεσεν εἰς τὸ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐχθροπραξίας καὶ νὰ ὑπογράψῃ συνθήκην ἀρχομένου τοῦ 1868. Ὁ ἐμίρης τῆς Βουχάρας, καὶ τοὶ ἐπανειλημμένως ἠττηθεῖς καὶ πολλὰς ὑποστάς ζημί-ας, ἠθέλησε καὶ αὖθις νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην τῶν ὅπλων καὶ ἐκήρυξε τὸν *ιερόν πόλεμον* (γαζαβάτ) κατὰ τῶν Ῥώσσιων, ἀλλ' ἡ τύχη οὐδόλως τῷ ὑπεμειδίασε καὶ ἀπώλεσε τὰς ὠραιότερας κτήσεις του καὶ τὴν Σαμαρκάνδην. Ἡ Ῥωσσία ἐδρέψατο τοὺς καρπούς, προσαρτήσασα εἰς τὸ ἀχανὲς κράτος τῆς τέσσαρας ἐπαρχίας καὶ λαβοῦσα

φόρον πολεμικὸν 500 χιλιάδας ρούβλια.

Ὅτε οἱ Ῥῶσσοι ἐγκατέστησαν εἰς τὴν λεκάνην τοῦ Σίρ Δαρίᾶ καὶ τὰς στέππας τῆς λίμνης τοῦ Ἀράλ ἐγένετο πλέον πρόδηλον ὅτι ἐμελλόν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν των πρὸς μεσημβρίαν. Τῶντι τοῦτο καὶ ἐγένετο. Τὰ πρῶτα φρούρια ἅτινα εἶχον ἐγερθῇ εἰς τὴν Κασπίαν ἀπείχον πολὺ καὶ ἀπὸ τὴν Χίβαν καὶ ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Τουρκομάνων, ὧν τὰ κινήματα ὧφειλον νὰ ἐπιτηρῶσιν ἀδιαλείπτως· ἐπρόκειτο δὲ νὰ εὐρεθῇ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Κασπίας θέσις στερεὰ καὶ κατάλληλος, δυναμένη νὰ δεσπόζῃ τῶν στεππῶν ἢ τῶν ἐρήμων τῶν ἐκτεινομένων μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης, τῆς λίμνης τοῦ Ἀράλ, τοῦ χανάτου τῆς Χίβας καὶ τοῦ Ἀτρέκ καὶ κατοικουμένων ὑπὸ δι-αφόρων τουρκομανικῶν λαῶν, καὶ τοιαύτη θέσις ἐξελέγη ἡ ὀχθὴ εἰς ἣν ἄλλοτε ἐξέβα-λεν ὁ Ὠξος. Ἐκτοτε (1869) χρονολογεῖται ἡ ἱδρυσις τοῦ Κρασνοβόδσκ, σταθμοῦ στρατιωτικοῦ καὶ ναυτικοῦ, ἀπέχοντος τοῦ Βα-κοῦ 190 ναυτικά μίλλια, μὴ δυναμένου νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τῶν νομάδων καὶ δυναμένου νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις τῶν μελλουσῶν στρατιωτικῶν ἐργασιῶν ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀσίᾳ. Τὸ Κρασνοβόδσκ μετ' οὐ πολὺ ἐγένε-το τὸ ὁρμητήριον πολυαρίθμων ἀποσπασμάτων ἐντολῆν ἐχόντων νὰ ἐξερευνήσωσι τὴν ἀρχαίαν κοίτην τοῦ Ὠξοῦ καὶ τὰς πέ-ριξ ἀμμώδεις ἐρήμους· κατ' ἔτος δὲ ἀνεχώ-ρουν ἐκεῖθεν τοπογράφοι, φυσιολόγοι καὶ γεωγράφοι, συνοδευόμενοι ὑπὸ Κοζάκων, καὶ διευθύνοντο πρὸς τὴν Χίβαν, πρὸς τὰ ἔρη Κεπέτ-δάγ ἢ πρὸς τὸν ποταμὸν Ἀτρέκ ἵνα μελετήσωσι τὴν φύσιν τοῦ ἐδάφους καὶ τὰ ἦθη τῶν νομαδικῶν φυλῶν. Ἡ να-τοχὴ τοῦ ὁρμου τοῦ Κρασνοβόδσκ κατε-τάραξε τὴν αὐλὴν τῆς Τεχεράνης καὶ τὸν χάνην τῆς Χίβας καὶ τὸ Ῥωσσικὸν ἀνακτο-βούλιον ὧφειλε νὰ καθυστερήσῃ τὸν σάχην τῆς Περσίας, κηρύξαν ὅτι ὁ Ἀτρέκ ἀποτε-λεῖ τὸ ὄριον τῶν δύο κρατῶν· ὡς πρὸς τὴν Χίβαν δὲ ἐπωφελήθησαν τὴν περίστασιν ταύτην ἵνα ἐπιμείνωσιν εἰς πολλὰς καὶ δι-καίας αἰτήσεις, ὅς δὲν ἤθελε νὰ παραδε-

χθῆ. Ὁ γάνης παρέτεινε τὰς διαπραγματεύσεις ἐπὶ σκοπῷ ἴσως νὰ συνάψῃ συμμαχίαν πρὸς τὸν ἐμίρην τῆς Βουχάρας, διὰ γόντα εἰρηνικῶς πρὸς τὴν Ῥωσσίαν, καὶ τοὺς Τουρκομάνους, ὧν αἱ θεριναὶ νομαὶ εὐρίσκοντο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥώσων, διήγειρε μάλιστα εἰς στάσιν τοὺς Κιργίλους τοῦ Μαγκισλάκ, οἵτινες ἠχμαλώτευσαν τὴν συνοδίαν τοῦ διοικητοῦ Ρουκίν, ἔσφαξαν τινὰς τῶν στρατιωτῶν καὶ τοὺς λοιποὺς ἔστειλαν εἰς Χίβαν, συγχρόνως δὲ προσέβαλαν τὸ φρούριον Ἀλεξανδρόφσκη καὶ ἐσφυρπόλησαν τὸν στρατιωτικὸν σταθμὸν Νικολαΐέφσκα (τὸν Μάρτιον τοῦ 1870). Τὰ στρατεύματα τοῦ Κζυκάσου, διοικούμενα ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου Κονταῖζωφ, ἔσπευσαν εἰς βοήθειαν τῶν ἐν τῷ φρουρίῳ καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους μάλιστα κατέρωθωσαν νὰ καθυποτάξωσι τοὺς ἀντάρτας, πεντακισχιλίους ὄντας καὶ παραδόσαντας τὰ ὅπλα. Ὁ στρατηγὸς Κάουφμαν συνεπεία τούτων ἀπεφάσισε τῷ 1871 νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐπὶ Χίβαν, ἀλλὰ τὴν προσοχὴν των οἱ Ῥῶσοι ὤφειλον νὰ ἐπιστήσωσιν ἀλλαχοῦ, ἀρκεσθέντες εἰς κατόπτευσιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τζιζάκ καὶ τοῦ Κρανοβόδσκ.

Αἱ δυτικαὶ ἐπαρχίαι τῆς Κίνας ἀπὸ τοῦ 1864 ἀπεδεικνύοντο θέατρον ἐπαναστάσεως τῶν μουσουλμάνων τῆς δουγγανικῆς καὶ ταραντσικῆς φυλῆς. Κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ἐπαναστάσεως ἔτη ἡ Ῥωσσία διετήρησεν αὐστηρὰν οὐδετερότητα φροντίζουσα μόνον νὰ προφυλάξῃ τὰ μεθόριά της ἐκ τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος ὅπερ ἐτάραττε τὸ Κασγάρ καὶ τὴν Τζουγγαρίαν. Μετὰ μεγίστης λύπης ἡ κινεζικὴ κυβέρνησις ἔβλεπε τὴν ἀπώλειαν τῶν δύο τούτων ἀξιολόγων ἐπαρχιῶν καὶ ἐπεθύμει νὰ ἐνεργήσῃ συντόμως καὶ ταχέως, ἀλλὰ τὰ σχέδιά της ἐματαίου ἢ ἐπανάστασις τῶν Νεάν Φέρ. Ἐνῶ δὲ οἱ Δουγκάνοι καὶ οἱ Ταράντσοι ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐπολέμουν πρὸς τοὺς Καλμούκους, οὗς ἐπιδεξίως λίκιν ἡ κινεζικὴ κυβέρνηση διήγαγε κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν, ὁ γάνης τῆς Χοκάνδης ἔστειλεν εἰς Ἀλτισάρ (Κασγάρ) τὸν περίφημον Γιακούπ βέην

μετὰ ἱκανῶν ἐνόπλων στιφῶν. Ὁ Γιακούπ βέης αὐτὸς ἐντολὴν εἶχε ν' ἀποκαταστήσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Κασγάρ τὸν Μπεζούρκχάν, προϊστάμενον τοῦ οἴκου τῶν Χόιζα, ὅστις ἦν ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1826· ἀλλ' ὁ στρατηγὸς ἐπωφελήθη τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἀνικινότητα τοῦ Μπεζούρκχ, ἔρριψεν αὐτὸν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν καὶ ἀνηγόρευσεν ἑαυτὸν ἀπόλυτον κύριον τοῦ ἀνατολικοῦ Τουρκεστάν. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Κινέζοι, βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Καλμούκων, εἶχον κατορθώσει ν' ἀνακτήσωσι τὴν ἐπαρχίαν Ταρμπογατάν. Ἀλλ' οἱ Καλμούκοι εἶχον παραβιάσει τὴν Ῥωσσικὴν χώραν, ἧς τὰ ὅρια εἶχον ὁρισθῇ ὑπὸ τῆς συνθήκης ἧτις τῷ 1864 συνωμολογήθη μεταξὺ Κίνας καὶ Ῥωσσίας· πρὸς τούτοις εἶχον προσβάλει καὶ διώσει, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ των, τὴν χώραν τῶν Κιργίσεων ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ ποταμοῦ Τζιτι-Ἀράλ. Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι οἱ Κιργίσοι οὗτοι εἶχον συμμαθεῖς τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Τσουγγαρίας καὶ διαρπάσει, ἐκ συμφώνου μετὰ τῶν Δουγγάνων, τὴν Τσιουγκουτσιάκ (πόλιν), ἀλλὰ ταῦτα οὐδὲν ἐσήμενον καὶ ὁ ἐν Πεκίνῳ ἀντιπρόσωπος τῆς Ῥωσσίας ἐζήτησε καὶ ἔλαβε πλήρη ἱκανοποίησιν. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καλμούκων ἦν πανίσχυρος, ὥστε ἡ κυβέρνησις τοῦ Πεκίνου δὲν ἐδύνατο νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν τιμωρίαν τῶν Καλμούκων, ἀφοῦ μάλιστα οὗτοι ἦσαν οἱ πιστότεροι τῶν ὑπηκόων, ἡ δὲ Ῥωσσία μὴ θελήσασα νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερον ὥς πρὸς τούτους, ἔστρεψε τὴν ὀργὴν τῆς κατὰ τοῦ Ἀμπήλ-Ὀγλιά, σουλτάνου τῆς Κούλτζας, ἐκλεχθέντος ὑπὸ τῶν Ταράντσων.

Οἱ Ταράντσοι ἀτιμωρητεὶ ἐνήργουν ἐπιδρομὰς καὶ ληστείας εἰς τὴν Ῥωσσικὴν χώραν· διὸ ὁ στρατηγὸς Κολπακόφσκις, ἀφοῦ μάλιστα προσεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ ἡσυχάσωσι, κατέλαβε τὸ στενὸν τοῦ Μουζάρτ, τὴν μόνην δίοδον δι' ἧς ἡ ἐπαρχία Ἰλὴ ἐδύνατο νὰ συγκοινωνῇ πρὸς τὸ Κασγάρ, διὰ τῆς ἀλύσεως τοῦ Τιάν Τσάν (1870). Τὰ προφυλακτικὰ δὲ ταῦτα μέτρα ἀπεδεικνύοντο τοσοῦτον μᾶλλον ἀναγκαῖα, καθόσον ὁ Για-

κούπ βένης είχε λάβει τὰ ὅπλα κατὰ τῶν Δουγγάνων καὶ τῶν Ταράντσιον καὶ κατείχεν ἤδη, τῇ συνδρομῇ τῶν κινεζικῶν στρατευμάτων, πολλὰς δουγγανικὰς πόλεις, ἐν αἷς τὸ Κασγάρ καὶ τὸ Τουρφάν. Οἱ Ῥώσοι, κύριοι ὄντες τοῦ στενοῦ τοῦ Μουζάρτ, ἠμπύδιζον τὸν Γιακούπ βέην νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Κούλτζας.

Ἐν τούτοις ὁ σουλτάνος Ἀμπέλ Ὀγλιὰ δὲν ἐδέχθη τῶν Ῥώσων τὰς αἰτήσεις, διό εὗτοι ὤφειλαν νὰ προβῶσιν εἰς ἔργα. Τὸ ἔαρ τοῦ 1871, μετὰ διαφόρους ἀψιμαχίας, τὰ ῥωσικὰ στρατεύματα εἰσέβαλαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κούλτζας καὶ συνῆψαν τὰς μάχας τοῦ Ἀλιμτάν, Τσίν-τσά-γκό-τζή καὶ Σουϊδούν, τὴν δὲ 8[20 Ἰουνίου ὁ σουλτάνος παραδόθη καὶ μετὰ 2 ἡμέρας οἱ Ῥώσοι εἰσῆλθον εἰς τὴν πρωτεύουσάν του. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ ἔτους, τὸ ἀνακτοβούλιον Πετροπόλεως ἤρχισε διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς αὐλῆς τοῦ Πεκίνου περὶ ἀποδόσεως τῆς Κούλτζας εἰς τὴν Κίναν. Ἡ Ῥωσσία εἶχε συμφέρον ν' ἀποκατασταθῇ ἡ ἐξουσία τῆς Κίνας εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, ἐπεθύμει ὅμως νὰ θέτῃ τέρμα εἰς τὰς ταραχὰς αἰτινες τόσα τῇ παρείχον πράγματα, διό ἀπῆται σπουδαίαν ἐγγύησιν ἐν ἄλλαις λέξεσι, μόνον εἰς ἰσχυρὸν κινεζικὸν στρατὸν συνῆναι νὰ παραδώσῃ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κούλτζας. Δυστυχῶς, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ στρατιωτικαὶ δυνάμεις τῆς Κίνας ἦσαν μικραὶ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς αὐτοκρατορίας· διὸ ἀπεφασίσθη ἡ Κούλτζα νὰ μείνῃ εἰς χεῖρας τῶν Ῥώσων, ὅπως διατηρῶσι τὴν ἡσυχίαν καὶ τάξιν, μετὰ δὲ τὴν εἰρηνοποίησιν τῶν λοιπῶν ἐπαναστατημένων ἐπαρχιῶν καὶ πόλεων ν' ἀποδοθῇ τῇ Κίνᾳ. Ἡ Οὐράνιος αὐτοκρατορία φαίνεται ὅτι θὰ κατορθώσῃ τοῦτο, διότι, ὁ Κινέζος ἀρχιστράτηγος, ἀφοῦ κατέστειλε τὴν ἐπανάστασιν εἰς Μανὰς καὶ Οὐρουμτσὴ, ἐμελλε νὰ διευθύνῃ ἀπάσας τὰς δυνάμεις του κατὰ τοῦ Τουρφάν καὶ τοῦ Κασγάρ. Κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις ἡ κινεζικὴ ἐπανάστασις περιεστέλλετο, μετ' οὐ πολὺ δὲ οἱ Κινέζοι

θὰ στρέψωσι τοὺς ἀγῶνάς των κατὰ τοῦ Κασγάρ.

Ὁ Γιακούπ, πρῶτον μὲν διοικητὴς Μασέτ, νῦν δὲ ἐμίρης τοῦ Κασγάρ ἐλέω τοῦ Σουλτάνου, πρὸ δωδεκαετίας εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἰδρύσῃ νέον κράτος ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ Τζιτισάρ ἢ ἀνατολικοῦ Τουρκεστάν, ὅπου οἱ Κινέζοι εἶχον ἐγκαταλείψει συνεπείᾳ τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως τοῦ μουσουλμανικοῦ λαοῦ. Ἡ ἐπανάστασις αὕτη ἦν ἐξ ἐκείνων αἰτινες συχνότατα ἐπαναλαμβάνονται ἀφ' οὗ κατὰ τὸ 1757 κατεκτήθη ἡ μικρὰ Βουχαρία ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ Φουδε καὶ ἄλλων Κινέζων στρατηγῶν. Οἱ Ῥώσοι ἐφάνιντο ἀδιάφοροι εἰς τὸν ἀγῶνα, οὗ θέατρον ἀπεδεικνύετο τὸ λεκανοπέδιον τοῦ Τασήμ, διότι θεωροῦν τὸ Τζιτισάρ ὡς νόμιμον κτήσιν τῆς Κίνας, πρὸς ἣν εἶχον συνθήκην παραχωροῦσαν τοῖς Ῥώσοις ἐμπόρους τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἐμπορίου· ὅπωςδὴποτε δὲ ὁ Γιακούπ ἤρχεν ἤδη ὡς ἀπόλυτος ἐπὶ τοῦ Κασγάρ κυριάρχης ὅτε οἱ Ῥώσοι τῷ 1868 ἐπολέμουν πρὸς τὴν Βουχαρίαν. Ὁ Γιακούπ συνωμολόγησε πρὸς τὸν ἐμίρην συνθήκην κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἀπειλήσῃ τὰ νῶτα τοῦ ῥωσικοῦ στρατοῦ· ἀλλ' αἱ ταχεῖαι νίκαι τούτου ἀπέδειξαν περιττὰς ἀπάσας τὰς πολεμικὰς ἐκείνων παρασκευάς. Ὁ ἐμίρης τοῦ Κασγάρ ἐφοβεῖτο τὴν ἐκδίκησιν τῶν Ῥώσων, συγχρόνως δ' ἤθελε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν φιλίαν των· ἐφ' ᾧ ἔστειλε παρὰ τῷ γενικῷ διοικητῇ τοῦ Τουρκεστάν καὶ εἰς Πετρούπολιν τὸν ἀνεψιόν του Χαδὴ Μιρζοῦ ὡς πρεσβευτήν. Μόνον ἐκ φόβου προέβη εἰς τὸ διάδημα τοῦτο, διότι καὶ τῆς Ἀγγλίας τὴν συμμαχίαν ἐπεζήτησε, νομίζων ὅτι τοιουτοτρόπως θὰ ἠδύνατο ν' ἀναχαιτίσῃ τὰς προόδους τῶν Ῥώσων ἐν τῇ Ἀσίᾳ, καὶ δὲν ἠπατάτο ὁ ἀνὴρ. Τωόντι ὁ στρατηγὸς Κάουφμαν εἶχε προτείνει τῷ Χουδαγιάρ, χάνῃ τῆς Χοκάνδης, νὰ τὸν βοηθήσῃ πρὸς κατάκτησιν τοῦ ἀνατολικοῦ Τουρκεστάν· ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς καὶ δειλὸς Χουδογιάρ δὲν ἐδέχθη καὶ προὔτιμησε νὰ γίνῃ ὁ μεσάζων μεταξὺ τῆς Ῥωσσίας καὶ τοῦ ἐμίρου τοῦ Κασγάρ.

Μόλις κατὰ τῷ 1872 ἤχθησαν εἰς πέρας αἱ διαπραγματεύσεις τοῦ βαρῶνος Κουλμπάρς, ἐκτάκτως ἀποσταλέντος εἰς Κασγάρ, ὃ δὲ Γιακούπ ὑπέγραψε συνθήκην δι' ἧς ἐπιτρέπεται τοῖς Ῥώσσοις νὰ διαμένωσιν ἐν τῇ χώρᾳ, νὰ εἰσάγωσι τὰ ἐμπορεύματά των καὶ νὰ ἔχωσιν εἰς Κασγάρ προξένους. Ἡ Ἀγγλία διὰ δώρων καὶ ὑποσχέσεων προσεπάθησε νὰ σύρῃ εἰς τὸ μέρος τῆς τὸν Γιακούπ καὶ δις ἔστειλεν αὐτῷ πρεσβείαν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Κ. Δούγλας Φάρου, καὶ μάλιστα ὑπέγραψε τῷ 1874 μυστικὴν συνθήκην. Οἱ Ἀγγλοὶ, καὶ τοὶ ἀπέχοντες πολὺ ἀπὸ τῆς χώρας, διατηροῦσι σχέσεις φιλικὰς πρὸς τὸν ἐμίρην καὶ ἀναγνωρίζουσι τὸν τίτλον ὃν φέρει καὶ δι' ὃν μέγα φρονεῖ, τῷ σιέλλουσιν ὅπλα καλὰ, ἀξιωματικούς καὶ προγυμναστάς διὰ τὸν στρατὸν τοῦ ἀπ' ἐναντίας δὲ ἡ Ῥωσσία τῷ ἐμπνέει δυσπιστίαν καὶ εἶναι ἡ μόνη δύναμις ἣν σπουδαίως ὀφείλει νὰ φοβῇται. Ὡς πρὸς τοὺς γείτονας τοῦ ὀροπεδίου τοῦ Παμύρ, οὗτοι τρέμουσιν ἐνώπιόν του, εἰς δ' αὐτῶν, ὁ βένης τοῦ Σιρικόλ Ἀλλῆς, ἀπώλεσε τὸν θρόνον του διότι κατὰ τὸ 1868 τὸν παρήκουσεν. Οἱ Κινέζοι πάλιν, καὶ τοὶ προσφάτως κατενίκησαν τοὺς ἐπαναστάτας, δὲν εἶναι ἀρκούντως ἰσχυροὶ ὥπως ταχέως ἀποδιώξωσι τὸν ἐμίρην· κατ' ἀκολουθίαν τὸ μόνον σπουδαῖον κώλυμα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του εἶναι καὶ ἔσεται ἡ Ῥωσσία, ἥτις δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ Κασγάρ καὶ μάλιστα τὴν σύστασιν μεγάλου μουσουλμανικοῦ βασιλείου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἀσίας (α). Θὰ ζητήσῃ ἄρα νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς προόδους τοῦ ἐμίρη καὶ θὰ βοηθήσῃ τοὺς Κινέζους νὰ πατάξωσι τὸ Τσερκεστάν. Ἄλλως αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις δὲν εἶναι εὐχάριστοι.

(α) Αἱ τελευταῖαι ἐφημερίδες δημοσιεύουσι σπουδαιότητα εἰδήσιν, ἥτις, ἂν ἐπαληθεύσῃ, μεγίστην ἔξει ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Κασγάρ—τὸν θάνατον δηλονότι τοῦ ἐμίρου Γιακούπ βέη. Ὁ υἱὸς του, ὅστις ἀνέλαβε τὴν ἐξουσίαν, εἶναι νωθρὸς καὶ μαλθακός, δὲν θὰ δυνήθῃ δὲ ν' ἀντιστῇ κατὰ τῶν ἐχθρῶν του, καθόσον μάλιστα καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου λαοῦ μισεῖται.

(ΟΜΗΡΟΣ ΦΥΛ. Η΄.)

Ἐσήμανε τάχα ἡ τελευταία ὥρα του; Ὁ Κ. Σούυλερ προβλέπει ὅτι ἐνωρὶς ἢ ἀργὰ ἡ Ῥωσσία θὰ συμπλακῇ πρὸς τὸ Κασγάρ καὶ φρονεῖ ὅτι ἡ Τζουγγαρία θὰ γίνῃ Ῥωσσικὴ ἐπαρχία, ἥτις ὡς ὄριον θὰ ἔχῃ τὴν ἄλυσιν τοῦ Κουέν-Λούν· ἐπιφέρει δὲ ὅτι τὸ Κασγάρ πρέπει νὰ περιέλθῃ καὶ αὖθις ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Κίνας καὶ ὅτι ἡ Ῥωσσία ὀφείλει νὰ συντελέσῃ εἰς τοῦτο.

(ἀκολουθεῖ).

Λ. Ο. Σ.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΤΙΓΟΣ.

Ὁ παρατηρῶν τὰ μουσικὴν τῶν Τεττίγων σύστημα ἐκπλήττεται διὰ τὰς θαυμασίας διατάξεις αἱ παρέχουσι τὸ τύμπανον καὶ τὸ κάτοπρον ὥς ἐκ τῶν παλμῶν οὗς τὰ ὄργανα ταῦτα ὀφείλουσι νὰ ἐκτελέσωσι. Τὸ ξηρὸν καὶ περγαμκνοειδὲς τύμπανον φέρει γραμμὰς προωρισμένας νὰ ἐπιφέρωσι, διὰ τῆς ἐλαστικότητος, τὴν αἰφνιδίαν ἐπάνοδον τούτου εἰς τὴν τῆς ἰσορροπίης θέσιν του. Τὸ κάτοπρον, τὸ τόσον λεπτὸν καὶ τόσον καλῶς τεταμένον εἰς τὸ περιχέλωμά του, καθίσταται ἀμίμητον καὶ πραγματοποιοῖ τὸ ἰδεῶδες τῆς παλλουμένης μεμβράνης· ἀλλὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Ῥεωμύρου ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐπτρυγμένη μεμβράνα ἀφορίζομενον ὄργανον ἐκ πρώτης ὥψεως φαίνεται ὅτι δὲν παρέχει τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὸν παλμὸν, διότι ἡ μεμβράνα αὕτη εἶναι χαλαρὰ καὶ μελανή· οὐχ ἥττον ἀποτελεῖ μέρος τοῦ φωνητικοῦ τῆς μουσικῆς συστήματος, καὶ ἐάν τις παρατηρήσῃ Τέττιγα ἄδοντα βλέπει ὅτι ἡ μεμβράνα αὕτη πάλλεται τόσον, ὥστε νομίζει ὅτι εἶναι τὸ ὄργανον τοῦ ἤχου· μεμβράνα δὲ δὲν δύναται νὰ πάλληται οὕτως εἰμὴ ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ νὰ ᾄῃαι τεταμένη. Νομίζω, λέγει Γάλλος φυσιολόγος, ὅτι πρῶτος ἐγὼ σημειῶ εἰδικὸν μῦν, προωρισμένον νὰ ἐπιφέρῃ ἐπὶ τῆς ἐπτρυγμένης μεμβράνης τὴν ἀναγκαίαν διὰ